

Încrederea lui Elschen – Autor necunoscut

Primii zori ai unei dimineți senine de primăvară se strecurau într-o încăpere mică, sărmană și deosebit de sărăcăcios dotată, de pe una dintre cele mai murdare și mai de plâns străzi ale unui mare oraș. Pe o saltea de paie, în colțul unei camere, zăcea învelită pe jumătate într-o pătură ruptă, o femeie palidă ca moartea. Numai respirația ușoară și un geamăt ușor trădau din când în când că mai trăia. Lângă ea, acoperită cu un șal subțire, zăcea o fetiță, de asemenea dormind. Fețișoara era complet ascunsă, dar de sub pătura subțire se revărsa o învălmășeală de bucle blonde. Un scaun rupt, un stativ cu niște vase de lut, o sobă mică, un ceainic, restul unei pâini și o căldare de apă – era tot echipamentul pe care îl avea odaia mizeră.

Acum, raza de soare se apropia de cele adormite, lumina fața fantomatic de palidă a femeii, încât părea și mai albă, și transforma părul copilului în adevărate fire de aur. Femeia s-a trezit, a privit o clipă derutată în jur, a încercat să se ridice, dar a căzut înapoi cu un geamăt dureros.

„Micuța mea Elsi!”, a murmurat ea când copilul, trezit de zgomot, a sărit repede în picioare.

„Da, dragă mămico, sunt aici”, a răspuns un glăscior prietenos, vioi. „Voi aprinde repede focul și îți voi face o cană de ceai.”

„O, copilul meu, oare ce se va alege de tine? Simt că nu voi mai trăi mult. Dar cum pot să te las singură în lumea aceasta rea?”

„Tu mai rămâi cu mine, mămico, sigur de tot”, a răspuns Elschen, „doctorul a spus că n-ai fi așa de grav bolnavă, ci că ai avea nevoie doar de mâncare bună, hrănitoare.”

„Ah, el ar fi putut să spună tot așa de bine că aș avea nevoie de o pungă plină cu aur. Dacă nu mai pot să muncesc, trebuie să murim de foame.”

Și sărmana femeie a făcut încă o dată un efort să se ridice. Dar zadarnic. Ea a căzut din nou pe pat epuizată, aproape de leșin.

Micuța, o creatură gingașă, abia de șapte ani, n-a strigat și n-a plâns la această priveriște. Curajoasă, a început să aprindă focul în sobă, a fiert puțină apă și în curând i-a adus mamei o ceașcă de ceai fierbinte și o bucățică de pâine. Cu cea mai duioasă dezmierdare, ea a încurajat-o să mănânce și să bea.

„Hai, mămico, bea odată! O înghițitură de ceai face întotdeauna bine.”

Sărmana femeie a luat ceaiul, dar n-a putut să mănânce nimic din pâine, cu toate că a încercat, de dragul copilului. Ea nu se lăsa de multe ori în voia unor astfel de sentimente de disperare ca în dimineața aceasta. Oricât de cumplit de grea îi devenise lupta cu sărăcia de când o părăsise soțul ei – o moarte timpurie îl izbăvise de toate caznele pământeste -, ea dusesese lupta mereu curajoasă și fără să se plângă, de dragul copilului ei. Ea îl cunoștea și îl iubea pe Domnul Isus și și-a învățat și copilul să-L iubească și să aibă încredere în El. Cu sporovăiala copilăroasă a scumpei micuțe, ea petrecuse multe ore fericite, în ciuda întregii sărăcii. Dar de curând a simțit cu o teamă profundă, că devine tot mai plâpândă. Munca i se părea zi de zi mai grea și nu-și ascundea că într-o zi va ajunge la capăt de tot cu puterea ei. Medicul comunal, prietenos și în niciun caz bogat, dar excesiv de ocupat, nu putuse decât să stabilească realitatea tristă că aici, ca și în așa de multe cazuri din cabinetul său de săraci, era mai necesară o alimentație bună, hrănitoare, decât medicamente. Era mereu aceeași nenorocire pe care o întâlnea, și oricât de mult ar fi dorit-o, nu îi era totuși posibil să-i ajute pe toți.

Cu cât doamna Dick devenea mai slăbită, cu atât mai mult avea nevoie de hrană întăritoare, dar, de asemenea, cu atât mai puțin era ea în stare să-și facă rost de așa ceva. Și acum părea că a venit sfârșitul. Nu se mai putea mișca. Ultima pâine era pe sfârșite și lucrul ei de cusut, pe care ea nu mai putea să-l termine, zăcea acolo. Pentru ea, moartea își pierduse boldul. Ea era sigură de mântuirea ei veșnică prin sângele Mântuitorului ei, și să dea jos pentru totdeauna povara vieții și să adoarmă cu perspectiva unei treziri preafericite – cum ar fi putut s-o sperie aceste lucruri? Dar ce se va alege de odorul ei? Doar trebuia s-o lase în urmă pe micuță, într-o lume crudă, fără niciun om care ar fi avut cu dragoste grijă de ea. În această privință, credința sărmanei femei eșua. Cu gândul la copilul ei, ea încă nu învățase să vorbească cu Domnul ei cu deplină capitulare: „Facă-se voia Ta!”

În ceasul acesta întunecat, obiectul dragostei sale grijulii s-a arătat a fi un adevărat mesager al păcii. Copilul arăta prin cuvinte și atitudine, că învățăturile sincere, materne, de a crede într-un Dumnezeu nevăzut al dragostei și a te încrede în El în toate situațiile, nu fuseseră zadarnice; și de câte ori nu s-a întâmplat și aici, ca învățătorul să învețe de la elev!

Când Elschen a văzut că ceaiul o înviorase puțin pe bolnavă, a început să facă ordine în cameră și curățenie. Când a fost gata cu acestea, s-a dus iar la patul mamei, a ridicat degetul și a spus cu mina unei fiice mature:

„Acum, dragă mămico, trebuie să stai culcată foarte liniștit și să te odihnești, iar eu ies ca să câștig ceva pentru tine.”

„Nu-mi place să te las singură pe străzi, copilă”, a șoptit bolnava îngrijorată. „În plus, nici nu mai ai flori. Atunci, cum vrei să câștigi ceva?”

„Nu sunt singură, mamă”, a răspuns micuța. „Chiar tu mi-ai spus de multe ori, că Dumnezeu este cu mine mereu și în toate situațiile. Și înainte să plec vreau să-L rog să mă ajute să câștig ceva. Uite, mamă, mi-au mai rămas câteva flori. Sunt tocmai atâtea cât să fac două buchete mici. Cu acestea pot să încep și când vor fi vândute, poate vine cineva pentru care pot să fac ceva. Vei vedea, mamă, Dumnezeu mă va ajuta, dacă-L rog să mă ajute.”

„Atunci, vino, odorul meu, raza mea de soare, ne vom ruga împreună”, a spus mama foarte impresionată.

Cuvintele copilului ei făcuseră să licărească o scânteie de speranță în inima sărmanei femei bolnave, care a devenit tot mai luminoasă și mai luminoasă, cu cât privea mai mult la fețișoara fericită a micuței. Ea și-a împreunat mâinile slabe, a închis ochii și s-a rugat ca Dumnezeu să le trimită ajutorul de care aveau atâta nevoie, ei și copilului ei. Și Elschen s-a rugat cu încredere copilărească. Apoi și-a tras șalul pe cap, a luat în mână o coajă de pâine și cele câteva flori, a pus restul de pâine și ceainicul lângă patul mamei și, din ușă, făcând bolnavei cu mâna un ultim semn de rămas-bun, a sărit veselă în jos pe treptele înguste și tocite ale scării, în strada scăldată de soare.

„Ei, cum îți merge cu tabloul, Herbert? Îți va reuși astăzi mai bine?”

Cu aceste cuvinte, o tânără fată, arătând proaspăt, a pășit în atelierul de pictură al fratelui ei, o încăpere cu tablouri terminate și neterminate pe perete, schițe și proiecte, sculpturi și palete, bucăți de pânză și multe alte lucruri pe masă și pe scaune, așa cum sunt de găsit în spațiul de lucru al unui artist. În fața unui șevalet cu o pictură care era aproape de terminarea sa, pășea dus și întors un bărbat tânăr, a cărui față energică, prietenoasă, avea tocmai în clipa aceasta o expresie de indispoziție.

„Nu pot progresa deloc”, a fost răspunsul său. „Nu reușesc să scot fața copilului și dacă aceasta nu-mi reușește, atunci tabloului îi lipsește partea cea mai importantă.”

Sora a privit o vreme tabloul, tăcând. Apoi a spus:

„De fapt, trebuie să fie greu să obții pe pânză tocmai expresia pe care o dorești. O înfățișare care exprimă simplitate și încredere în același timp, se găsesc astăzi așa de rar chiar și la copii. Așa de mulți copii abia dacă mai sunt copilărești.”

„Da, este o mare eroare să afirmăm că această expresie se găsește pe fiecare față de copil. Și eu vreau să înfățișez tocmai un copil, care este un model de fire copilărească perfectă”, a răspuns Herbert. Sutele de fetițe frumoase, care se pot întâlni, poartă rar trăsăturile curate, limpezi, ale unei adevărate firi copilărești, iar la băieți sunt și mai rare. Ultima mea încercare, cu băiețelul tău cu obraji bucălați, Anni, mi-a stricat tot ce făcusem ieri.”

„Sărmanul Berti!” a spus Anni zâmbind, „îmi pare foarte rău pentru tine. Anna a noastră era convinsă că micul ei nepot este foarte sigur un model potrivit pentru tine; dar băiețandru este chipeș. Aceasta trebuie s-o recunoaștem.”

„În ceea ce privește ochii albaștri și obrăjorii roșii, da”, a spus tânărul pictor, „dar el nu este un tip de puritate, inocență și credință, așa cum am eu nevoie.”

Herbert Stein era un tânăr artist în devenire, și oricine știe câte ceva despre procesul de evoluție al unui artist, poate să-și facă o părere despre cât de multe dezamăgiri și descurajări de biruit există pentru el. Chiar dacă numele său începe să fie cunoscut și norocul își arătase ocazional fața sa zâmbitoare, calea succesului încă ducea totuși mereu abrupt în sus, iar cățărutul era anevoios. Iar și iar îi erau trimise înapoi, cu o critică neîndurătoare, tablouri pe care el le considera reușite. Apoi iar veneau perioade în care părea că absolut nimeni nu mai este înclinat să cumpere tablouri. De curând, la sfatul unui prieten, Herbert a început să picteze scene din Sfânta Scriptură. Aceasta o pusese la început în încurcătură pe sora sa. Frații rămăseseră singuri după moartea părinților lor. Ea era cea care era mai în vârstă cu doi ani și nu numai că simțea cea mai profundă simpatie pentru fratele ei, ci era conștientă și de responsabilitatea ei față de el. Ea era o creștină serioasă. Biblia era tăria și ghidul ei. Herbert, dimpotrivă, încă nu-L primise pe Hristos ca Mântuitor al său. Spre mahnirea surorii sale, el era de-a dreptul indiferent în privința adevărilor creștine. Prin urmare, o vreme se îndoie dacă este corect ca Herbert să-și încerce arta pe reprezentări de imagini și persoane biblice. Dar în cele din urmă s-a liniștit la gândul că tocmai preocuparea cu minunatele și plăcutele scene din viața Domnului Isus poate fi spre binecuvântare pentru el și astfel nu îi interzisese.

Tabloul la care lucra în prezent promitea să devină un adevărat succes. El avea ca temă Matei 18.2: „Și Isus, chemând la Sine un copilaș, l-a pus în mijlocul lor”. Tabloul era aproape terminat și Anni n-a putut decât să-l admire. Statura Domnului era plină de măreție și plină de grație în același timp. Fața Sa era îndreptată spre ucenici, în vreme ce mâna cealaltă era pe capul buclat al unui copil, care constituia punctul central al grupului. Compoziția și culorile erau bune, iar lumina era distribuită eficient, dar fața copilului, care captiva atenția înainte de toate, încă nu era terminată și tânărul artist prefera să renunțe de tot la tablou, decât să-l termine într-un fel care nu-l mulțumea nici măcar pe el.

„Vino și întărește-te întâi cu o cană de ceai”, a propus Anni, „poate că ea îți va insufla o putere creatoare.”

„Asupra ta va avea cu siguranță acest efect băutura preferată”, a răspuns Herbert, întorcându-i tachinarea, „dar în ceea ce mă privește, așa cred eu, că m-ar ajuta mai mult o mică plimbare. Deci, ies puțin la aer, Anni. În cel mult o oră sper să fiu înapoi și atunci nu voi avea nimic de obiectat împotriva unei căni de ceai bun.”

Mica Elschen avea în urma ei o zi lungă și tristă. Era flămândă și obosită. Unul dintre buchetele ei se vânduse după o mai lungă așteptare, dar puținii pfenigi pe care îi obținuse pe el, îi cheltuisese deja, iarăși cu totul împotriva voinței ei, pentru puțină pâine care constituise prânzul ei. Până acum nu se arătase niciun ajutor.

Nu avusese parte nici măcar de un cuvânt prietenos de la vreun trecător. Copiii cerșetori erau prea numeroși pe străzi, ca să fie băgați în seamă. Între timp se făcuse după-amiază; curând va fi timpul să se ducă acasă, ca mama să nu se teamă. Dar o vreme mai trebuia să aștepte binecuvântarea la care se aștepta de la Dumnezeu. „Dumnezeu este bun. El ne iubește și nu va uita ce L-am rugat”, a spus ea, așezându-se pe o treaptă de scară, ca să se odihnească puțin. Florile ofilite zăceau în poala ei, cuprinse tare de mâinile ei mici.

Nu era atentă la trecători și nici n-a observat apropierea unui bărbat tânăr, care, când privirea i-a căzut pe copil, a rămas uimit și s-a oprit.

„Dar aceasta este exact fețișoara pe care o caut!” a murmurat el. „Frumusețe, încredere, inocență, puritate, totul se găsește la acest copil mic, îmbrăcat sărăcăcios, pe jumătate mort de foame.”

„Ascultă, micuț, ai vrea să câștigi o marcă?” a întrebat el tare în timp ce se apropia de copil.

„Da, vă rog, domnule, cu multă plăcere”, a răspuns Elschen și s-a ridicat. Ea nu făcea impresia că este deosebit de surprinsă. Numai bucuria că răspunsul așteptat la rugăciunea ei venise în sfârșit, era clar de citit pe fețișoara ei. Întindea pe jumătate involuntar floricelele degradate, în timp ce ridica ochii ei dulci spre tânărul pictor, care privea încântat fața fermecătoare de copil.

„Nu, copilă, nu florile tale le vreau, ci pe tine însăși. Poți să vii acasă cu mine pentru un timp scurt?”

La aceasta, Elschen nu se gândise nicio clipă. Ea l-a urmat pe străin cu toată încrederea. Arăta așa de bun și de prietenos! Nicio îndoială, Dumnezeu i-l trimisese.

Cu mult mai înainte decât îl așteptase Anni pe fratele ei să se întoarcă, i-a auzit din nou glasul:

„Uită-te aici, Anni, mi-am găsit modelul!”

Când Anni a văzut fetița, ea a fost impresionată de starea neglijentă a copilului, mai mult decât de într-adevăr izbitoarea sa frumusețe.

„Sărman copil!” a exclamat ea, „întâi trebuie să mănânci ceva. Vino cu mine!”

„În curând trebuie să merg acasă, pentru că mă așteaptă mama”, a răspuns Elschen.

„Trebuie să ne povestești totul despre scumpa ta mamă, de îndată ce ai mâncat și ai băut puțin”, a spus fata prietenoasă și a dus-o pe mica ei protejată în bucătărie, unde i-a spălat mâinile și fața. Apoi a adus-o pe micuța iar în cameră și a ospătat-o cu o masă bună. În timp ce Elschen mânca cu poftă și apoi, la cererea lui Anni și-a istorisit povestea simplă, Herbert desena copilul – trăsăturile fine, fruntea lată, gura foarte expresivă cu mica bărbie fermă, picturalul cap cârlionțat, ochii umbriți de gene lungi, închise la culoare, ochi care exprimau alături de un sentiment profund și delicat, inocență și simplitate copilărească. Trăsăturile au fost repede schițate. Blondul auriu al părului, adâncul albastru al ochilor, roșul buzelor și coloritul fin al feței aveau nevoie de o pictare într-o ședință ulterioară. Dacă putea să rețină și să aducă pe pânză frumusețea pură de copil, sufletul, care privea prin ochii mari, limpezi – da, atunci tabloul era făcut.

„Ce ai fi făcut, Elschen, dacă fratele meu n-ar fi venit?” a întrebat Anni.

„O, aș fi așteptat mai mult.”

„Și dacă nicidecum n-ar fi venit nimeni ca să te ajute?”

„Sigur ar fi venit cineva, deoarece Îl rugasem pe Dumnezeu pentru aceasta”, a răspuns copilul hotărât.

„Și tu chiar crezi că Dumnezeu m-a trimis la tine?”, a întrebat Herbert fără să se lase deranjat din desenat.

„Da, așa a făcut”, l-a asigurat Elschen.

„Și eu sunt sigură de tot de lucrul acesta”, a spus Anni, dând afirmativ din cap spre fetiță.

„Și acum, Elschen, mi-ar plăcea s-o vizitez pe mama ta. Să merg imediat în seara aceasta cu tine?”

Anni a citit răspunsul din ochii strălucitori ai copilului. De îndată ce fratele a fost gata cu munca sa, cele două au pornit la drum. Elschen cu o monedă strălucitoare de o marcă în mână, Anni cu un coș cu alimente întăritoare pe braț.

Femeia bolnavă a primit-o cu uimire recunoscătoare pe doamna străină și Elschen a relatat: „Mamă, nu a trebuit să fac nimic, decât să stau jos și să aștept și Dumnezeu mi-a trimis mai mult decât am cerut.”

Anni nu i-a mai pierdut din ochi pe noii ei prieteni. Ajutorului ei devotat i s-a datorat, sub binecuvântarea lui Dumnezeu, că femeia bolnavă și-a recăpătat puterile mai repede decât ar fi fost de așteptat, așa că încetul cu încetul a putut să-și reînceapă munca. Și Dumnezeu a ajutat în continuare, și anume așa, că după o vreme chiar a putut să se mute împreună cu copilul ei într-o locuință mai bună și mai sănătoasă.

Iar tabloul a fost gata la timpul dat și și-a găsit locul într-o expoziție de artă, unde a stârnit admirația generală și a fost deja curând vândut cu o sumă care a întrecut așteptările artistului.

Herbert Stein s-a simțit foarte recunoscător micului său model, care devenise pentru el o neașteptată mascotă, și n-a uitat să se achite de această recunoștință. Dar o binecuvântare și mai mare urma să rezulte din întâlnirea cu Elschen – sora sa o mărturisește. Încrederea necondiționată a copilei în Tatăl ei ceresc, ca și cuvintele ei simple, au făcut o impresie profundă asupra tânărului indiferent până atunci. El a făcut tabloul pentru că i-a plăcut subiectul. Dar acum citea și ce le-a spus minunatul Bărbat, căruia îi plăcea așa de mult să-i adune pe copii în jurul Său, oamenilor care îi înconjurau pe ei și pe El. Iar cuvintele serioase și profunde: „*Adevărat vă spun, dacă nu vă veți întoarce și nu veți fi precum copilașii, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor*” începeau să vorbească puternic inimii sale.

Titlul original: „Elschens Vertrauen”
din *Samenkörner (Neue Folge 26) 1932*